

forn, men dog ikke altid af den Værdi, som Eiendommen indbringer, fordi Eieren faaer Overskuddet, saa troer jeg vistnok, at der er Meget, som taler for, at den, som var nødsaget til at udrede det, han havde forpligtet sig til, ofte vil være fristet til at betinge sig Arbejde paa kort Tid, for derved at staae sig lidt bedre. Det vilde da falde Communen til Last, uden at Communen dog var berettiget til at beskaffe Eiendommen af Andet end dens Hartzkorn, medens Eieren, naar han boer paa et andet Sted, er fritagen for at staae af den virkelige Eiendomsindtægt, og de øvrige Eiendomsbesiddere i Communen komme altsaa til at bøde, fordi en saadan Forpagter har gaaet for haardt ind, saa at Eieren har beriget sig paa den tjenende Classes Beføstning. Det er min Betænkelse, hvorfor jeg troer, at det mere vil gaae ud over den simple Arbejder, end det vil være til hans Fordeel, at der bliver en lidt længere Tjenestetid end f. Ex. en Maaned eller en Uge.

Jusitsministeren: Det er især to Gjenstande, der her ere bragte under Overveelse. Den ene er, hvorvidt man skal vedligeholde eller ophæve den Regel, som findes i den nu gjældende Lovgivning, at visse Personer af Bondestanden ere pligtige at tage fast Tjeneste, idetmindste paa et halvt Aar. Jeg vil indrømme, at det vilde være meget sørgeligt, om Følgen af denne Lov skulde blive, at fast Tjeneste saagodtsom ganske ophørte; kunde man virkelig med Grund frygte detsfor, saa maatte jeg ansee det for at være langt bedre, at man for Tiden slet ikke gav nogen Lyndelov. Skal en ny Lov angaaende Lyndeforholdet gives, da kan, saavidt jeg formaaer at indsee, ingen anden Regel optages i samme, end at man maa give Lyndet den naturlige Frihed, som indrømmes saagodtsom Alle, til at kunne bestemme,

paa hvilken Tid man vil binde sin personlige Frihed. Jeg har troet, at dette ligefrem laa i de nærværende Forhold, saaledes som de have udviklet sig, og jeg er tillige gaaet ud fra den Forudsætning, at Husbondens og Lyndets gjensidige Fordeel vilde bringe til, at man dog i Almindelighed, navnlig paa Landet, vilde have en stor Deel Lynde i fast Tjeneste. Derved er naturligtvis ikke udelukket, at man paa flere Steder, og navnlig paa de store Gaarde, kan finde sig tjent med ogsaa at tage Folk, som sættes paa en kortere Tid og paa en saadan Maade, at deres Tjenesteforhold ikke kommer ind under Begrebet Lyndeforhold. Det maa ogsaa erindres, at denne Indskrænkning, som for Tiden finder Sted, kun hviler paa en enkelt Deel af Bondestadnen, og at der gives mange Undtagelser fra Reglen. Den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Ingerslev) bemærkede, at der vel kunde være Anledning til at gjøre Forandring i den Regel, som indeholdes i Pl. af 16de Decbr. 1840, som giver Mandspersoner af den tjenende Klasse Ret til, naar de have opnaaet 28 Aar, at sætte sig bort paa kortere Tid end et halvt Aar. Han antog, at Alderen kunde nedsættes f. Ex. til det 22de Aar; men det maa erindres, at der gives mange flere Undtagelser af en anden Bestaaffenhed. Saaledes ere de Bosiddende, de Gifte ogsaa berettigede til at tage Dagleie. Der er Undtagelser med Hensyn til Høffere, med Hensyn til Soldater, der komme fra deres Afdelinger; alle visse Undtagelser maatte gjenneaaes, og jeg tvivler paa, at man vilde komme til en Regel, som vilde tilfredsstille, med Hensyn til hvilken Grændse man skulde give disse Undtagelser, medmindre man ialtfald kom til at give Undtagelserne et saadant Omfang, at Reglen saagodtsom derved vilde falde bort.